

Arrest

nr. 55 390 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN REYBROUCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd met M.(...) I.(...) (O.V. 5.243.319).

U verblijft sinds 2002 met uw gezin in België als vluchteling.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 14 augustus 2002 verklaarde u het volgende: Van 1996 tot 1999 werkte u als hogere officier bij de geheime interne controledienst van de belastingspolitie van de Tsjetsjeense overheid. In die hoedanigheid had u toegang tot vertrouwelijke informatie over witwaspraktijken, belastingsontduiking en corruptie.

Toen de tweede Tsjetsjeense oorlog uitbrak, verborg u deze informatie bij u thuis.

In februari 2002 werd u thuis door militairen opgepakt. U werd meegenomen, mishandeld en voor dood achtergelaten. U werd op staat gevonden door een vriend, die u naar het ziekenhuis bracht. Met behulp van deze vriend, die bij de Tsjetsjeense politie werkte, diende u een klacht in.

In maart 2002 werden uw vrouw en kinderen thuis bedreigd door militairen. Uw vriend raadde u daarop aan om uit Tsjetsjenië te vertrekken. Naast het feit dat de FSB u bleek te zoeken, vertelde hij u ook dat u gezocht zou worden door wahabieten.

U vertrok op 24 april 2002 uit Tsjetsjenië. U reisde met de trein naar Moskou, waar u een autobus naar België nam. U weet niet of de passeur valse documenten gebruikte voor de reis.

Op 29 april 2002 vroeg u asiel aan in België.

Op 22 augustus 2005 werd u in België erkend als vluchteling.

Uw vrouw en kinderen verkregen in 2008 de Belgische nationaliteit.

Hoewel u hiertoe ook een aanvraag hebt ingediend, werd de Belgische nationaliteit u tot op heden niet toegekend. U weet niet waarom.

Op 24 mei 2010 werd u op de luchthaven van Zaventem gecontroleerd door de Federale Politie. Tijdens een gerechtelijke fouille werden verschillende documenten aangetroffen waaruit bleek dat u twee verschillende identiteiten gebruikte.

Enerzijds was u in het bezit van een Belgische identiteitskaart en een Belgisch reispaspoort. Deze documenten werden in België uitgegeven op naam van Moessa Lukmanovich ILYASOV geboren op 9 mei 1961.

Anderzijds was u in het bezit van een Russisch identiteitsdocument (dd. 09/12/2000); een Russisch rijbewijs (dd. 01/12/2000) een vervallen Russisch paspoort (dd. 25/08/2001); een geldig Russisch paspoort (dd. 05/08/2009) met uitreisstempel naar de Russische Federatie (dd. 30/03/2010) en een badge van een Russische overheidsinstantie (dd. 30/07/2009). Deze laatste documenten werden uitgegeven in de Russische Federatie op naam van Musa Alaudinovich KADIEV, geboren op 29 april 1965.

Verder was u nog in het bezit van verschillende zakelijke documenten die eveneens aantoonde dat u beide aliasen hanteerde (cf. verslag Federale Politie dd. 24/05/2010 in bijlage).

Uit bovenstaande documenten bleek dat u herhaaldelijk was teruggekeerd naar de Russische Federatie.

Uw recent Russisch paspoort op naam van Musa Alaudinovich KADIEV werd immers op 5 augustus 2009 uitgereikt in de Russische Federatie (Ingoesjetië, MVD bureau n° 462). Bovendien vertoonde dit paspoort ook een uitreisstempel van Oekraïne naar de Russische Federatie dd. 30 maart 2010.

U werd uitgenodigd bij het Commissariaat-generaal om te reageren op deze nieuwe elementen.

Tijdens het gehoor op 12 juli 2010 verklaarde u het volgende:

U beweert dat u wel degelijk Moessa Lukmanovich ILYASOV bent (geboren op 9 mei 1961).

Op 8 juli 2009 vertrok u met uw gezin met de auto naar Oekraïne. U wilde in Oekraïne een zakenpartner ontmoeten, terwijl uw vrouw samen met uw kinderen haar familie in Tsjetsjenië zou gaan bezoeken.

Op 10 juli werd u aan de Pools-Oekraïense grens door de Oekraïense douane aangehouden. U kreeg niet te horen waarom u werd aangehouden. Uw vrouw en kinderen mochten beschikken. U werd gedurende twee dagen door de Oekraïense politie vastgehouden.

Op 11 juli 2009 werd u overgedragen aan de Russische veiligheidsdienst FSB. U werd naar Rostov in de Russische Federatie gebracht, waar u gedurende enkele weken werd vastgehouden. U werd door de FSB ondervraagd en gedwongen enkele documenten te ondertekenen waarbij u toezegde om met de FSB samen te werken.

U werd gedwongen inlichtingen te verzamelen over Tsjetsjeense vluchtelingen in België en Europa. U werd onder druk gezet en men dreigde dat men u ook in België zou kunnen vinden.

De FSB voorzag u van een geldig Russisch paspoort (dd. 05/08/2009) en een badge. Deze documenten werden opgemaakt op naam van Musa Alaudinovich KADIEV, een alias dat u zelf al had gebruikt in 2002 om de Russische Federatie te ontvluchten.

U werd vrijgelaten op 30 juli 2009 en reisde daarop naar Odessa in Oekraïne. U contacteerde uw vrouw, die intussen naar haar familie in Grozny was gegaan. Op 8 augustus 2009 werd u in Oekraïne herenigd met uw vrouw.

Vervolgens keerde u op 21 augustus 2009 terug naar België.

Op 27 maart 2009 reisde u opnieuw met de auto naar Oekraïne om daar uw zakenpartner te ontmoeten met wie u recentelijk een bedrijf had opgericht. Op 30 maart 2010 reisde u vanuit Oekraïne naar de Russische Federatie, waar u een agent van de FSB ontmoette. Op 4 april 2010 keerde u terug naar Oekraïne, vanwaar u op 5 april 2010 naar België vertrok.

U besloot dat u niet langer met de FSB wilde samenwerken.

Op 24 mei 2010 zou u opnieuw naar Oekraïne reizen, doch deze keer met het vliegtuig. U reisde met uw Russisch paspoort op naam van Musa Alaudinovich KADIEV.

U verklaarde dat het uw expliciete bedoeling was om op de luchthaven van Zaventem te worden aangehouden door de Belgische autoriteiten, zodat u uw verhaal over de ontvoering door de FSB zou

kunnen vertellen. Tegenover de politie op de luchthaven vertelde u echter niet de ware toedracht over uw dubbele identiteit. U verklaarde bij de fouille op Zaventem enkel dat uw dubbele identiteit te wijten was aan de 'gebrekkige Russische administratie'. U besloot dat u tegenover het Commissariaat-generaal wél de waarheid zou kunnen vertellen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

De Raad is evenwel van oordeel dat in de tijdslogica van verzoekers relaas de datum van "27 maart 2009" dient gelezen als "27 maart 2010".

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U werd op 24 mei 2010 gecontroleerd op de luchthaven van Zaventem.

Er werd vastgesteld dat u gebruik maakte van twee verschillende identiteiten. Verder bleek u in het bezit te zijn van identiteits- en reisdocumenten die waren uitgegeven in de Russische Federatie. **Uit deze documenten bleek dat u herhaaldelijk was teruggekeerd naar de Russische Federatie.**

Uw recent Russisch paspoort werd immers op 5 augustus 2009 uitgereikt in de Russische Federatie (Ingoesjetïë, MVD bureau n° 462).

Bovendien vertoonde dit paspoort ook een uitreisstempel van Oekraïne naar de Russische Federatie dd. 30 maart 2010.

Een vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst is echter in principe niet verenigbaar met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in datzelfde land (cf. artikel 1, C van de Conventie van Genève van 28 juli 1951).

Gezien een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst aanleiding kan geven tot het intrekken van uw asielstatus, werd u bij het Commissariaat-generaal uitgenodigd om te reageren op deze nieuwe elementen in uw dossier.

Toen u met bovenstaande vaststellingen werd geconfronteerd, verklaarde u het volgende.

U beweerde dat u in 2002 bij uw vertrek uit Tsjetsjenië valse documenten zou hebben gekocht op naam van Musa Alaudinovich KADIEV.

Verder beweerde u dat u in 2009 door de Oekraïense autoriteiten zou zijn uitgeleverd aan de FSB. U zou gedwongen geweest zijn om met de FSB samen te werken. De FSB zou u ook enkele documenten gegeven hebben, waaronder een geldig Russisch paspoort (dd. 05/08/2009) zodat u in de Russische Federatie en in Oekraïne zou kunnen reizen. De FSB zou hiervoor dezelfde alias gebruikt hebben als diegene die u had gebruikt bij uw vertrek uit de Russische Federatie in 2002.

Als uitleg voor de uitreisstempel in dit paspoort (dd. 30/03/2010) verklaarde u dat u toen naar de Russische Federatie zou gereisd zijn omdat u daar een medewerker van de FSB diende te ontmoeten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verhaal als zou u in 2009 door de Oekraïense autoriteiten zou zijn aangehouden en vervolgens uitgeleverd aan de Russische veiligheidsdienst FSB.

Ten eerste bleken uw verklaringen over hoe u de documenten op naam van Musa Alaudinovich KADIEV hebt bekomen, niet geloofwaardig.

Aanvankelijk verklaarde u dat de FSB u drie valse documenten had bezorgd: een intern Russisch identiteitsdocument (dd. 09/12/2000), een geldig Russisch reispaspoort (dd. 05/08/2009) en een badge. U verklaarde expliciet dat u louter deze drie documenten van de FSB had gekregen (CGVS, p. 6-7). Toen u werd gewezen op het feit dat er tijdens de fouille in Zaventem ook nog andere documenten op naam van KADIEV waren aangetroffen, namelijk een Russisch rijbewijs (dd. 01/12/2000) en een vervallen Russisch paspoort (dd. 25/08/2001), verklaarde u plots dat u ook deze documenten van de FSB had gekregen.

Toen u daarop werd gevraagd waarom de FSB u ook een vervallen Russisch paspoort zou geven, kon u hier geen plausible uitleg voor bieden (CGVS, p. 7).

Toen vervolgens gewezen werd op het feit dat dit paspoort een stempel vertoonde van oversteek van de Pools-Duitse grens op 26 april 2002, op een moment dat u beweerde op naam van ILYASOV met uw gezin van Tsjetsjenië naar België te zijn gevlucht, verklaarde u dat deze chronologische overeenkomst louter toeval was.

U bleef bij uw verklaring dat u alle documenten op naam van KADIEV in 2009 had ontvangen uit handen van de Russische veiligheidsdienst FSB (CGVS, p. 8).

Na overleg met uw advocaat besloot u echter om uw verklaringen opnieuw te veranderen.

U beweerde ineens dat u het intern Russisch identiteitsdocument (dd. 09/12/2000), het Russisch rijbewijs (dd. 01/12/2000) en het Russisch paspoort (dd. 25/08/2001) zelf zou hebben gekocht, toen u in 2002 de Russische Federatie ontvluchtte (CGVS, p. 9-10).

In 2009 zou u dan enkel een badge en een nieuw paspoort (dd. 05/08/2009) van de FSB hebben gekregen.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat u uw verklaringen over het verkrijgen van deze documenten door de FSB keer op keer bijstelt. Dit maakt dat er aan uw verhaal als zou de Russische veiligheidsdienst FSB u in 2009 documenten op naam van KADIEV bezorgd hebben, weinig geloof kan gehecht worden.

Ten tweede moet er opgemerkt worden dat u ook nog andere documenten op naam van KADIEV gebruikte. U verklaarde dat de FSB u de documenten op identiteit van KADIEV had gegeven, zodat u uw opdracht om inlichtingen te verzamelen over Tsjetsjeense vluchtelingen in België en Europa zou kunnen uitvoeren.

Uit het verslag van de Federale Politie van 24 mei 2010, dat is toegevoegd aan het administratief dossier, bleek echter dat u bij de controle in Zaventem ook in het bezit was van zakelijke documenten op naam van KADIEV. Het bleek dat u de alias KADIEV ook gebruikte ten behoeve van 'Graily Consult', een Oekraïense firma waarvan u mede-eigenaar was.

Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u het alias dat u van de Russische veiligheidsdienst FSB had gekregen om te spioneren op Tsjetsjeense vluchtelingen in Europa, gewoon zou gebruiken bij uw zakelijke contacten in Oekraïne.

Ten derde is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier bescherming zou hebben gezocht tegen de bedreigingen door de FSB.

Hoewel u na uw illegale aanhouding in Oekraïne en opsluiting in Rusland terug naar België reisde, bent u op geen enkel moment naar de Belgische autoriteiten gestapt om uw verhaal te melden of om een klacht neer te leggen.

Uw bewering dat u niet wist tot wie u zich in België zou moeten wenden, is gezien uw scholingsgraad en uw langdurig verblijf in België niet acceptabel.

Uw bewering als zou u op 24 mei 2010 naar Zaventem zijn gegaan met valse reisdocumenten met de bedoeling om door de Belgische autoriteiten aangehouden te worden, zodat u uw verhaal zou kunnen vertellen, is helemaal niet geloofwaardig (CGVS, p. 11).

Toen u op 24 mei 2010 op Zaventem werd aangehouden in het bezit van valse documenten, verklaarde u immers tegenover de Federale Politie dat alles een 'vergissing' was, die te wijten zou zijn aan de 'gebrekkige Russische administratie' (cf. verslag Federale Politie dd. 24/05/2010 in bijlage).

Aansluitend moet opgemerkt worden dat ook de houding van uw echtgenote, nadat u door de Oekraïense douane zou zijn aangehouden, weinig geloofwaardig lijkt.

Hoewel u zonder geldige reden door de Oekraïense douane zou zijn aangehouden en nadien voor enkele weken spoorloos zou zijn verdwenen, verklaarde uw echtgenote dat zij geen enkele stap zou hebben ondernomen om u te zoeken of om een klacht neer te leggen naar aanleiding van uw illegale arrestatie. Zij verklaarde na uw arrestatie te zijn doorgereisd naar haar familie in Tsjetsjenië.

Hoewel uw vrouw de Belgische nationaliteit had, verklaarde zij ook geen bijstand te hebben gezocht bij de Belgische ambassade of bij een Belgisch consulaat in Oekraïne (CGVS Madinat, p. 4). Indien u toen werkelijk voor enkele weken spoorloos zou verdwenen zijn, lijkt het niet geloofwaardig dat uw echtgenote geen enkele inspanning zou gedaan hebben om u te proberen zoeken.

Tenslotte meent het Commissariaat-generaal dat uw opeenvolgende verklaringen – en uw houding meer in het algemeen – de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hypothekeken.

Zo staat vast dat u bij uw asielaanvraag in 2002 bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd.

In het kader van uw asielaanvraag in 2002 beweerde u dat u zonder de nodige reisdocumenten van Tsjetsjenië naar België was gereisd (CGVS gehoor 'ontvankelijkheid', p. 5, 12; CGVS gehoor 'ten gronde', p. 17).

Deze bewering werd gelogenstraft door de verklaringen die u zelf aflegde op 12 juli 2010.

Toen bleek immers dat u in 2002 valse documenten op naam van KADIEV had aangekocht. Het bleek dat u in 2002 tot België was gereisd met een Schengenvizum, dat werd uitgereikt door de Franse ambassade in Moskou.

Bovendien kon er tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 12 juli 2010 worden vastgesteld dat u uw verklaringen keer op keer aanpaste toen u werd gewezen op onwaarschijnlijkheden in uw relaas.

In ondergeschikte orde kan ook opgemerkt worden op het feit dat u de Belgische staat hebt willen bedriegen door zich te bedienen van twee verschillende identiteiten.

Al deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen over uw geloofwaardigheid in het algemeen, en over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals u dat in 2002 uiteenzette, in het bijzonder.

Het Commissariaat-generaal constateert dat uw verhaal uw aanhouding door de FSB niet geloofwaardig is.

Hieruit volgt dat u geen geloofwaardige verklaring kunt bieden voor de vaststelling dat u herhaaldelijk naar de Russische Federatie bent teruggekeerd.

Door uw terugkeer naar de Russische Federatie geeft u het Commissariaat-generaal de indruk dat uw vrees voor vervolging, die u aanhaalde bij uw asielaanvraag en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is. Uw persoonlijk gedrag, een vrijwillige en herhaaldelijke terugkeer naar de Russische Federatie, wijst er immers op dat u niet langer vreest om daar vervolgd te worden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

U beweert dat u wel degelijk Moessa Lukmanovich ILYASOV bent (geboren op 9 mei 1961). Ter staving van uw identiteit legde u de volgende originele documenten voor: een USSR paspoort (dd. 19/09/1994); een huwelijksakte, een militair boekje; een lidkaart van COMSOMOL; een lidkaart van de Communistische Partij; een attest van de vakbond; een diploma lager secundair onderwijs; een attest van opleiding als mecanicien; twee attesten van de autorijschool; een getuigschrift van een cursus chauffeur; een attest van examen professioneel chauffeur en een attest van verandering van uw voornaam. Uw identiteit als Moessa Lukmanovich ILYASOV wordt in deze beslissing echter niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u door uw persoonlijke houding aantoont dat u in de Russische Federatie geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt. U kunt evenmin aantonen dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt besloten tot het intrekken van uw vluchtelingenstatus."

1.3. De commissaris-generaal trekt, steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980, de erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoeker in.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 20 augustus 2010 niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing.

Hij meent dat deze genomen werd op basis van "een zeer twijfelachtige motivering" en dat de commissaris-generaal "zonder meer" de mening is toegedaan dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Hij vervolgt: "Nergens kan de commissaris duidelijk en onbetwistbaar aangeven waar de zogezegd leugenachtige verklaring van verzoeker dan door het tegendeel ontkracht wordt" (sic) (zie het verzoekschrift, p. 2).

Volgens verzoeker is er geen enkel bewijs dat hij de waarheid niet zou spreken en hij stelt dat in hoofde van de commissaris-generaal niet voldaan is aan de bewijsplicht dewelke wettelijk voorzien is.

Hij vraagt zich af hoe het kan dat men (zie het verzoekschrift, p. 2) *"plots na vele jaren meent te moeten gaan 'vermoeden' dat verzoeker plots de waarheid niet meer spreekt en niet meer geloofwaardig zou zijn?!"*.

Aangaande de stelling van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk is dat de Oekraïense autoriteiten gegevens uitwisselen met de Russische autoriteiten, merkt verzoeker op dit *"ongehoord"* en *"intellectueel niet correct"* is daar deze stelling niet wordt aangetoond.

Verzoeker voert aan dat *"iedere instantie die op de hoogte is van de internationale en politieke relaties tussen de desbetreffende landen zal moeten beamen dat er een ZEER VERREGAANDE SAMENWERKING bestaat tussen Oekraïne en Rusland"* en stelt dat *"dit ontkennen is niet meer ernstig en getuigd (sic) van onkunde terzake"* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, p. 3) nog steeds de psychische gevolgen te dragen van het *"persoonlijk en familiaal drama"* en geeft te kennen dat de commissaris-generaal dit *"minimaliseert en zelfs banaliseert"*. Hij besluit dat *"Eerst werd verzoeker de status van politiek vluchteling toegekend, daar waar men nu zonder enige tegenargument zijn verklaringen weglacht en volkomen negeert"*.

Verzoeker laat verder gelden dat hij wel degelijk gevaar loopt wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, wat volgens hem blijkt uit zijn feitenrelaas en wijst er op dat zijn echtgenote verklaard heeft dat zij voor het leven van haar man vreest indien hij zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is dienaangaande van mening dat het niet kan volstaan met te zeggen dat de toestand in Tsjetsjenië ondertussen enigszins verbeterd is en vindt de houding van de commissaris-generaal niet ernstig.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief dewelke door zijn raadsman per faxpost op 19 augustus 2010 zou zijn overgemaakt aan de bevoegde diensten in Tsjetsjenië met vraag om zijn status van gezocht persoon te bevestigen. Hij verklaart daarop nog geen antwoord te hebben ontvangen en vraagt dit antwoord *"per uitzondering op artikel 39/69"* nog in de debatten te mogen brengen van zodra hij het ontvangen heeft.

Verzoeker besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 4) de overwegingen in de bestreden beslissing inhoudelijk niet dienend en nagenoeg irrelevant zijn, wat hem doet vermoeden dat *"wellicht andere motieven"* hebben meegespeeld bij het nemen van de beslissing.

Hij beweert dat de motiveringsplicht volkomen uitgehold werd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het bekritisieren van de motivering van de bestreden beslissing, tot het opwerpen van losse beweringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze evenwel concreet te weerleggen.

Op het motief in de bestreden beslissing dat:

“Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verhaal als zou u in 2009 door de Oekraïense autoriteiten zou zijn aangehouden en vervolgens uitgeleverd aan de Russische veiligheidsdienst FSB.

Ten eerste bleken uw verklaringen over hoe u de documenten op naam van Musa Alaudinovich KADIEV hebt bekomen, niet geloofwaardig.

Aanvankelijk verklaarde u dat de FSB u drie valse documenten had bezorgd: een intern Russisch identiteitsdocument (dd. 09/12/2000), een geldig Russisch reispaspoort (dd. 05/08/2009) en een badge. U verklaarde expliciet dat u louter deze drie documenten van de FSB had gekregen (CGVS, p. 6-7). Toen u werd gewezen op het feit dat er tijdens de fouille in Zaventem ook nog andere documenten op naam van KADIEV waren aangetroffen, namelijk een Russisch rijbewijs (dd. 01/12/2000) en een vervallen Russisch paspoort (dd. 25/08/2001), verklaarde u plots dat u ook deze documenten van de FSB had gekregen.

Toen u daarop werd gevraagd waarom de FSB u ook een vervallen Russisch paspoort zou geven, kon u hier geen plausibele uitleg voor bieden (CGVS, p. 7).

Toen vervolgens gewezen werd op het feit dat dit paspoort een stempel vertoonde van oversteek van de Pools-Duitse grens op 26 april 2002, op een moment dat u beweerde op naam van ILYASOV met uw gezin van Tsjetsjenië naar België te zijn gevlucht, verklaarde u dat deze chronologische overeenkomst louter toeval was.

U bleef bij uw verklaring dat u alle documenten op naam van KADIEV in 2009 had ontvangen uit handen van de Russische veiligheidsdienst FSB (CGVS, p. 8).

Na overleg met uw advocaat besloot u echter om uw verklaringen opnieuw te veranderen.

U beweerde ineens dat u het intern Russisch identiteitsdocument (dd. 09/12/2000), het Russisch rijbewijs (dd. 01/12/2000) en het Russisch paspoort (dd. 25/08/2001) zelf zou hebben gekocht, toen u in 2002 de Russische Federatie ontvluchtte (CGVS, p. 9-10).

In 2009 zou u dan enkel een badge en een nieuw paspoort (dd. 05/08/2009) van de FSB hebben gekregen.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat u uw verklaringen over het verkrijgen van deze documenten door de FSB keer op keer bijstelt. Dit maakt dat er aan uw verhaal als zou de Russische veiligheidsdienst FSB u in 2009 documenten op naam van KADIEV bezorgd hebben, weinig geloof kan gehecht worden.” antwoordt verzoeker dat dit genomen werd op basis van “een zeer twijfelachtige motivering” en dat de commissaris-generaal “zonder meer” de mening is toegedaan dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Hij vervolgt: “Nergens kan de commissaris duidelijk en onbetwistbaar aangeven waar de zagezegd leugenachtige verklaring van verzoeker dan door het tegendeel ontkracht wordt” (sic) (zie het verzoekschrift, p. 2).

Uit de voorgaande motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over de wijze hoe hij de documenten op naam van Musa Alaudinovich KADIEV heeft bekomen, achtereenvolgens een verschillende uitleg gaf en op de vraag waarom de FSB hem ook een vervallen Russisch paspoort zou hebben gegeven, hier geen plausibele uitleg kon voor geven.

“Toen verzoeker gewezen werd op het feit dat het paspoort op naam van KADIEV een stempel vertoonde van oversteek van de Pools-Duitse grens op 26 april 2002, op een moment dat hij beweerde op naam van ILYASOV met zijn gezin van Tsjetsjenië naar België te zijn gevlucht, handhaafde hij zijn verklaring dat hij alle documenten op naam van KADIEV in 2009 had ontvangen uit handen van de Russische veiligheidsdienst FSB (zie verhoorverslag, p. 8)”, wat er ook volgens de Raad toe leidt te besluiten dat verzoeker dit paspoort in 2002 reeds in bezit had.

De bestreden beslissing vermeldt verder: *“Na overleg met uw advocaat besloot u echter om uw verklaringen opnieuw te veranderen”*. Deze vaststelling komt volgens de Raad de geloofwaardigheid van verzoeker ook niet ten goede.

Op het motief in de bestreden beslissing dat:

“Ten tweede moet er opgemerkt worden dat u ook nog andere documenten op naam van KADIEV gebruikte. U verklaarde dat de FSB u de documenten op identiteit van KADIEV had gegeven, zodat u uw opdracht om inlichtingen te verzamelen over Tsjetsjeense vluchtelingen in België en Europa zou kunnen uitvoeren.

Uit het verslag van de Federale Politie van 24 mei 2010, dat is toegevoegd aan het administratief dossier, bleek echter dat u bij de controle in Zaventem ook in het bezit was van zakelijke documenten op naam van KADIEV. Het bleek dat u de alias KADIEV ook gebruikte ten behoeve van ‘Graily Consult’, een Oekraïense firma waarvan u mede-eigenaar was.

Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u het alias dat u van de Russische veiligheidsdienst FSB had gekregen om te spioneren op Tsjetsjeense vluchtelingen in Europa, gewoon zou gebruiken bij uw zakelijke contacten in Oekraïne.” antwoordt verzoeker dat dit *“ongehoord”* en *“intellectueel niet correct”* is daar deze stelling niet wordt aangetoond.

De Raad deelt de mening dienaangaande van de commissaris-generaal.

Zo al aangenomen zou worden dat verzoeker voor de FSB zou spioneren -wat de Raad evenwel niet doet (zie hierna)-, wordt niet aangenomen dat verzoeker onder deze valse identiteit ook handelsactiviteiten zou uitvoeren in Oekraïne.

In het verzoekschrift wordt trouwens niet uitgelegd om welke reden verzoeker deze valse identiteit dient te gebruiken bij zakelijke contacten in Oekraïne.

Het enkele verweer van verzoeker dat de stelling van de commissaris-generaal *“ongehoord”* en *“intellectueel niet correct”* is, is een blote bewering.

Waar verzoeker aanvoert dat deze stelling door de commissaris-generaal niet wordt aangetoond, draait verzoeker de bewijslast om; hij beweert iets en de commissaris-generaal is bij ontstentenis van het leveren van een tegenbewijs, verplicht verzoekers beweringen voor waar aan te nemen, terwijl verzoeker zelf van hetgeen hij voorhoudt, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Er wordt aan herinnerd dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust.

Ook de bewering van verzoeker dat *“iedere instantie die op de hoogte is van de internationale en politieke relaties tussen de desbetreffende landen zal moeten beamen dat er een ZEER VERREGAANDE SAMENWERKING bestaat tussen Oekraïne en Rusland”* is louter een blote bewering; zijn verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat *“dit ontkennen is niet meer ernstig en getuigd (sic) van onkunde terzake”* (zie het verzoekschrift, p. 2), is onterecht.

Op het motief in de bestreden beslissing dat:

“Ten derde is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier bescherming zou hebben gezocht tegen de bedreigingen door de FSB.

Hoewel u na uw illegale aanhouding in Oekraïne en opsluiting in Rusland terug naar België reisde, bent u op geen enkel moment naar de Belgische autoriteiten gestapt om uw verhaal te melden of om een klacht neer te leggen.

Uw bewering dat u niet wist tot wie u zich in België zou moeten wenden, is gezien uw scholingsgraad en uw langdurig verblijf in België niet acceptabel.

Uw bewering als zou u op 24 mei 2010 naar Zaventem zijn gegaan met valse reisdocumenten met de bedoeling om door de Belgische autoriteiten aangehouden te worden, zodat u uw verhaal zou kunnen vertellen, is helemaal niet geloofwaardig (CGVS, p. 11).

Toen u op 24 mei 2010 op Zaventem werd aangehouden in het bezit van valse documenten, verklaarde u immers tegenover de Federale Politie dat alles een 'vergissing' was, die te wijten zou zijn aan de 'gebrekkige Russische administratie'. geeft verzoeker geen repliek. Dit motief blijft derhalve behouden. Verzoekers uitleg dat hij voor de FSB diende te spioneren (zie hoger), wordt in acht genomen wat voorafgaat, niet aangenomen.

Waar verzoeker verder laat gelden dat het feit dat hij wel degelijk gevaar loopt wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, blijkt uit zijn feitenrelaas en erop wijst dat zijn echtgenote verklaard heeft dat zij voor het leven van haar man vreest indien hij zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat uit het feitenrelaas van verzoeker dit helemaal niet blijkt.

De verwijzing van verzoeker naar de verklaringen van zijn echtgenote, zet ook geen zoden aan de dijk. Integendeel merkt de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker voorgehouden vrees van zijn echtgenote terecht op -en verzoeker biedt daartegen geen enkel verweer- dat *"Aansluitend moet opgemerkt worden dat ook de houding van uw echtgenote, nadat u door de Oekraïense douane zou zijn aangehouden, weinig geloofwaardig lijkt.*

Hoewel u zonder geldige reden door de Oekraïense douane zou zijn aangehouden en nadien voor enkele weken spoorloos zou zijn verdwenen, verklaarde uw echtgenote dat zij geen enkele stap zou hebben ondernomen om u te zoeken of om een klacht neer te leggen naar aanleiding van uw illegale arrestatie. Zij verklaarde na uw arrestatie te zijn doorgereisd naar haar familie in Tsjetsjenië.

Hoewel uw vrouw de Belgische nationaliteit had, verklaarde zij ook geen bijstand te hebben gezocht bij de Belgische ambassade of bij een Belgisch consulaat in Oekraïne (CGVS Madinat, p. 4). Indien u toen werkelijk voor enkele weken spoorloos zou verdwenen zijn, lijkt het niet geloofwaardig dat uw echtgenote geen enkele inspanning zou gedaan hebben om u te proberen zoeken."

Verzoeker voegde ter staving van zijn bewering dat hij een gezocht persoon is, bij zijn verzoekschrift een kopie van de brief van 20 augustus 2010 die hij per faxpost aan de Tsjetsjeense autoriteiten zou hebben overgemaakt. De Raad merkt op dat het van een grote naïviteit getuigt in hoofde van verzoeker als hij meent dat de autoriteiten hem op zijn vraag schriftelijk én bevestigend zullen antwoorden. Hoe dan ook, deze brief is gesteld in de Russische taal en is niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad neemt dit stuk, overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bijgevolg niet in overweging.

Op het motief in de bestreden beslissing dat *"Tenslotte meent het Commissariaat-generaal dat uw opeenvolgende verklaringen – en uw houding meer in het algemeen – de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hypothekeren.*

Zo staat vast dat u bij uw asielaanvraag in 2002 bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd.

In het kader van uw asielaanvraag in 2002 beweerde u dat u zonder de nodige reisdocumenten van Tsjetsjenië naar België was gereisd (CGVS gehoor 'ontvankelijkheid', p. 5, 12; CGVS gehoor 'ten gronde', p. 17).

Deze bewering werd gelogenstraft door de verklaringen die u zelf aflegde op 12 juli 2010.

Toen bleek immers dat u in 2002 valse documenten op naam van KADIEV had aangekocht. Het bleek dat u in 2002 tot België was gereisd met een Schengenvisum, dat werd uitgereikt door de Franse ambassade in Moskou.

Bovendien kon er tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 12 juli 2010 worden vastgesteld dat u uw verklaringen keer op keer aanpaste toen u werd gewezen op onwaarschijnlijkheden in uw relaas.

In ondergeschikte orde kan ook opgemerkt worden op het feit dat u de Belgische staat hebt willen bedriegen door zich te bedienen van twee verschillende identiteiten." geeft verzoeker geen verweer. Deze motivering blijft behouden;

De Raad schaart zich dienvolgens achter het besluit in de bestreden beslissing dat *"Al deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen over uw geloofwaardigheid in het algemeen, en over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals u dat in 2002 uiteenzette, in het bijzonder.*

Het Commissariaat-generaal constateert dat uw verhaal uw aanhouding door de FSB niet geloofwaardig is.

Hieruit volgt dat u geen geloofwaardige verklaring kunt bieden voor de vaststelling dat u herhaaldelijk naar de Russische Federatie bent teruggekeerd.

Door uw terugkeer naar de Russische Federatie geeft u het Commissariaat-generaal de indruk dat uw vrees voor vervolging, die u aanhaalde bij uw asielaanvraag en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is. Uw persoonlijk gedrag, een vrijwillige

en herhaaldelijke terugkeer naar de Russische Federatie, wijst er immers op dat u niet langer vreest om daar vervolgd te worden.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal aan de oorsprong ligt van een het *“persoonlijk en familiaal drama”* met psychische gevolgen voor verzoeker en geeft te kennen dat de commissaris-generaal dit *“minimaliseert en zelfs banaliseert”*, doet hij de waarheid geweld aan.

De commissaris-generaal neemt de daden van verzoeker in aanmerking als grond voor zijn beslissing; tot nader order is verzoeker zelf verantwoordelijk voor zijn daden.

Het besluit van verzoeker dat *“Eerst werd verzoeker de status van politiek vluchteling toegekend, daar waar men nu zonder enige tegenargument zijn verklaringen weglacht en volkomen negeert.”* is onjuist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal motiveert waarom van verzoeker de status van vluchteling ingetrokken wordt.

Zijn verklaringen werden noch *“weggelachen”*, noch *“volkomen genegeerd”*, maar op basis van redelijke overwegingen, als ongeloofwaardig beoordeeld.

Het door verzoekers geuite *“vermoeden”* (zie verzoekschrift p. 4) dat *“wellicht andere motieven”* hebben meegespeeld bij het nemen van de bestreden beslissing -verzoeker legt niet uit welke deze *“andere motieven”* dan wel zouden kunnen zijn-, heeft volgens de Raad slechts de waarde van een verdachtmaking aan het adres van de commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij vervolging vreest in zijn land van herkomst als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet,

De intrekking van de status van vluchteling op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7 van voormelde wet, is terecht; de Raad schaart zich achter de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker toont ook niet aan dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. De enkele kritiek van verzoeker dat de bestreden beslissing onmogelijk kan volstaan met te zeggen dat de toestand in Tsjetsjenië ondertussen enigszins verbeterd is, is niet bij machte om het oordeel van de commissaris-generaal dat gebaseerd op informatie toegevoegd aan het administratief dossier, te ontcrachten.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE